

2010. okt. 1.péntek – Malvin

**Jeremiás próféta könyve 2,17: Te magad okoztad ezt magadnak, mert elhagytad Istenedet, az URat, amikor a helyes úton akart vezetni.**

Verem a fejem a falba, mert egyértelmű, hogy a bajnak magam vagyok az okozója, senki mást nem lehet ezzel vádolni, csak engem. Száz dolgot bánok, leginkább azt, ami a baj közvetlen okozója volt, bárcsak megismételhetném, bárcsak másként tehetnék, de nem lehet. Noha megbántam, noha végtelenül sajnálom, a következmények megmaradnak. Pedig szóltak is, hogy ez lesz a vége, de ki figyelt a szóra. Ki tudja, miért mondják, gondoltam, ki tudja, mi a céljuk, nem is ismernek engem, én nem fogok kudarcot vallani, ahogyan ők feltételezik, én nem fogok tévedni, én jól tudom, mit akarok és azt is, hogy miként fogom céljaimat elérni. Ezt mondtam, s íme, most itt vagyok, pontosan az történt, amire figyelmeztettek, s amit nem hittem el. Hol rontottam el, mi volt az oka, hogy nem sikerült? Hiszen jót akartam, biztos voltam, hogy ismerem is a módját és megvan hozzá nem csak az akaratom, hanem a képességem is, hogy azt megvalósítsam. Talán ha újra megpróbálnám, s még jobban figyelnék, még buzgóbban törekednék, sikerülne? A próféta hangja kijózanít: nem a törekvéssel, nem az akarattal van a gond, hanem már az indulás és az irány volt helytelen. Az alapvető probléma az, hogy Istentől eltávolodva tervezzük életünket. S innentől kezdve lehet bármennyire nemez cél, saját vagy mások meglátása szerint, lehet komoly törekvés, sőt, elérhetjük és megvalósíthatjuk terveinket, az nem segít rajtunk, az nem hozza meg a várt eredményt, nem lesz öröm, béke, beteljesülés, ha Isten nélkül tervezünk és Nélküle indulunk. Az életünk alapkérdése, hogy Istennel, vagy Nélküle, legyen szó tervezésről, vagy megvalósításról. Ha Vele, akkor rá figyelek mindig, az Ő általa mutatott úton járok, azaz az Isten által kijelölt célokért, az Ő általa tanított életvitellel, az Ő Lelkének segítségével élek. És naponta figyelek, mert Ő vezetni akar, igéje és Lelke által. Nem akadálymentes séta ez az út, nem harcok és megpróbáltatások nélküli az Istennek engedelmes élet, de ha Ő vezet és Ő velünk jön, akkor nem kétséges az eredmény, a célba jutás, és bizonyos az úton is az Ő áldása. Amikor Isten rámutat hiábavaló dolgainkra, s arra, hogy mi magunk vagyunk okozói saját kudarcainknak és szenvedéseinknek, akkor ezt azért teszi, hogy megbánjuk engedetlenségünket, önfejtésünket, és alázattal, de cselekvésre kész hittel mondjuk Neki a zoltárossal, hogy *Utaid Uram, mutasd meg, hogy el ne tévelyedjem, Te ösvényidre taníts meg, miken intézd menésem.*

2010. okt. 2. szombat – Petra

**Pál levele a kolosséiakhoz 1,17: Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn.**

Bizonyára többet értünk ma a kijelentésből, mint eleink. Van olyan az igében, amit a régi időkben nem foghattak fel, ma pedig a fejlődésnek is köszönhetően könnyebben megértjük. Az is nagyon valószínű, hogy a Szentírásban van olyan kijelentés, amiről ma is csak rész szerinti az ismeretünk, s majd az Úrnál fogjuk felismerni a teljes valóságot, és magasztaljuk majd ezekért is az Urat. Úgy sejtem, hogy ez a mai ige is ebbe a kategóriába tartozik. Ma ugyan rettenetesen sokat ismerünk akár az egy évszázaddal ezelőtt élőkhez képest is, mégis, hiszem, hogy a valóság sok titka még feltáratlan számunkra. Hogyan érthetném véges értelmemmel, hogy Krisztus előbb volt, mint ahogy létezett az előbb, hiszen a teremtés előtt nem volt semmi, tehát tér sem, így idő sem, így múlt - jelen - jövő sem, s ezt én nem tudom elképzelni. Csak csodálni tudom, hogy Ő, aki mindennek előtt volt, mert csak ezzel az idői kifejezéssel tudjuk valamennyire megközelíteni a valóságot, Ő, aki mindennél hatalmasabb és

csodálatosabb, Ő ismer engem, törődik velem, sőt, ugyanennyire elképzelhetetlenül eljött értem, és megváltott. Arról beszél a Szentírás, hogy minden, azaz az egész világmindenség Őbenne áll fenn. A tudósok is kezdik gyanítani, állítólag, hogy a mindenség nem kaotikus és véletlenszerű, hanem van valamilyen összetartó erő, vagy nem is erő, de törvény, esetleg inkább információ, vagy meg sem lehet fogalmazni, hogy mi, kutatni kell még hozzá, de egyre valószínűbb, hogy valami összetartja a mindenséget. Mi nem értjük a tudósok sok tudományát, de Istenünk kijelentését komolyan vesszük, mindent Ő tart fenn, Ő tart egybe, mégpedig Fiában, Krisztusban. A „hogyan” messze meghaladja felfogó képességem, de csodálom, hogy mennyei Atyám ezt is tudomásomra hozza, hogy mindent Ő tart fenn és igazgat Krisztusban, ezért biztonságban érzem magam, mert az Ő akarata nélkül semmi sem történhet a mindenségben, s az én életemben sem. Sőt, azt is ismerjük az igéből, hogy mi magunk is Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. Istenem, olyan keveset ismerek, még kevesebbet értek, egyet azonban tapasztalok: hatalmas Isten vagy, s mégis hozzám, porszemhez kegyelmes, minden akaratoddal történik életemben. Áldott légy, Uram.

2010. okt. 3. [vasárnap](#) – Helga

### **Zsoltár 138,3: Amikor kiáltottam, meghallgattál engem, bátorítottál, lelkembe erőt öntöttél.**

Földi bajokért, de még inkább lelki nehézségek alatt kiállt az ember segítségért, reménykedik, hogy meghallják kiáltását. Sokan azonban már nem kiáltanak. Embereket nem hívnak segítségül, mert csalódtak egyszer, kétszer, mert nem bíznak már senkiben, mert nem hisznek abban, hogy bárki is önzetlenül segíteni akarna rajtuk. Inkább beletörődnek sorsukba, tudomásul veszik búskomorsággal a változhatatlant, reménytelenné válnak. Istenhez sem kiáltanak, mert nem ismerik Őt, abból pedig, amit hallottak és láttak néha azoktól, akik követőinek vallják magukat, abból nem nyernek nagy bátorságot, még ösztönzést sem arra, hogy Istenhez kiáltsanak. Nem kiáltok, nem kérek segítséget, mert senki nem hallgat meg. Pedig sokszor csak ennyire lenne szüksége nagyon sok embernek. Nem érzélgősség ez, hanem egy őszinte, baráti igaz vállon veregetés, egy jó szó. Mi emberek néha nem tudunk segíteni az embertársunkon, de meghallgatni bárkit meg lehet. Nem úgy, hogy közben az ajtót nézem, s az órát fél percenként, hanem igazi odafigyeléssel. Bátorítani valakit mindig lehet. Van Valaki, aki ezt mindig meg is teszi mindazokkal, akik Hozzá kiáltanak. Isten soha nem foglalt, nincs zárva a menny jelképes ajtaja, hanem Istenhez bármikor, bárhol, bárkinek kiáltani lehet. Rég olvastam, hogy valaki egy rettenetesen nehéz pillanatban így kiáltott fel: *Istenem, ha most nem segítek, elvesztél.* Felindultságában észre se vette, hogy butaságot mondott, a szívében azonban teljesen meg volt győződve arról, hogy Isten segítsége rögtön érkezik, vagy nincs többé megoldás, vége lesz az életének. És Isten rögtön válaszolt neki, nem mennyei hanggal, hanem konkrét segítséggel. Hittel kiálts Istenhez, és megtapasztalod a zsoltárossal együtt, hogy az ÚR meghallgat. Maga a tény, hogy Isten hallja kiáltásunkat, máris elindít minket a reménység útján, hiszen nem történhet velem bármi, mert tud rólam és az ügyem a Mindenható előtt van. Sőt, bátorságot merítek abból, hogy eszembe juttatja sok ígétét, egy-egy ige szavai által munkálkodik szívemben, hogy újra éledjen a remény, a lelki erő, a hit, hiszen velem van az Isten. Olyan nagy kiváltság az, hogy tapasztaltuk már annyiszor az ÚR hatalmas karjának munkáját, ismerjük saját életünkéből az Ő imádságot meghallgató szeretetét. Ma is, amikor több időt szentelhetünk az Úrral való közösségre, előtte kitarthatjuk teljesen szívünket, életünket, kezébe tehetjük sorsunkat, szereteteink életét, bizalommal, hittel és reménységgel kiálthatunk Istenünkhöz. Bátorítson, erősítsen minden imádkozót ma is a mi Istenünk.

2010. okt. 4.hétfő – Ferenc

### **Jeremiás próféta könyve 14,7: Ha bűneink ellenünk szólnak is, a te nevedre tekintettel bánj velünk, URam!**

Nem feltételes mód van ebben a mondatban, nem úgy olvasandó, hogy ha esetleg, ha netalán lennének bűneink, hanem úgy szól helyesen, hogy noha igaz, hogy bűneink ellenünk szólnak, mégis, arra kérünk, hogy ne ezek szerint bánj velünk. Mert sajnós nagyon is igaz, hogy nem vagyunk bűn nélküliek, hanem sokféleképpen vétkezünk Istenünk akarata ellen, ezzel megszorítva mennyei Atyánkat. Még az új életben élő ember is, aki már nem akar étkezni, hanem az a fő óhaja, hogy Istennek tetsző életet éljen, még az ilyen emberek is, akaratlanul is, de vétkeznek. Isten pedig bűngyűlölő Isten, ha csak a bűneink szerint kell kimondja az ítéletet, akkor nagy bajban vagyunk. Jeremiás felismerte ezt, ezért arra kéri az Urat, hogy ne úgy bánjon velük, ahogyan megérdemelnék. Óh, jaj, milyen sokszor hallottam azt a mondatot emberektől, hogy amit érdelek. Ha szenved, akkor azt kérdezi sok keresztyén, hogy miért engedi ezt az Isten, hiszen nem ezt érdelem. Ha a jövőről, a halál utáni mikénről beszélek emberekkel, mi lesz majd akkor, a leggyakoribb válasz, hogy amit érdemlünk. Olyan is volt, aki egy mondatban, az ellentmondást észre sem véve, a legtermészetesebb módon mondta: az lesz, amit a drága jó Atya nagy kegyelme akar, és amit megérdemlek. Jeremiás azért könyörög, hogy Isten ne adja neki, és a választott népnek se adja azt, ami jogosan járna cselekedeteik és életvitelük alapján. Legyen egy másik alapja Isten bánásmódjának, annak, amit az Úr cselekszik és amit Ő enged a nép életében. Az legyen az alap, hogy Isten a saját Nevére tekint, arra, hogy ez a nép az Ő Nevéről neveztetik, Őhöz tartoznak, s még ha tévedtek is, megbánták tévedéseinket, és újra az Úr akarata szerint próbálnak élni. Ma sincs ez másként, mi sem járulhatunk mennyei Atyánk elé azzal a kéréssel, hogy érdemeink szerint cselekedjen velünk. Az nem lenne jó nekünk sem. De van egy drága Név, amivel mi is bátran jöhetünk mennyei Atyánk elé. Alázattal és bűnbánattal, de ugyanakkor bizalommal, mert ennek a drága Névnek alapján elfogad a mi Atyánk, Őérte bánik velünk kegyelmesen, és áld meg minket. S ez a mi nagy felelősségünk is, hogy Atyánk Jézus Nevére és áldozatára tekintve bánik velünk, mi pedig hálából igyekszünk arra, hogy ne bántsuk bűneinkkel Atyánkat és ne gyalázzák miattunk Megváltónkat, hanem amennyire lehet, magasztaljuk e Nevet szavainkkal, cselekedeteinkkel, egész életünkkel.

2010. okt. 5. kedd – Aurél

### **5. Mózes 32,10: Óvta, mint a szeme fényét.**

Bizony nehéz a szülőknél, amikor gyermekük elkerül, hacsak rövidebb időre is hazulról. Amikor gyermekeim középiskolába bentlakásba kellett költözzenek, gyakran volt szükségem Isten nagy segítségére és bátorítására, mert gyakran éreztem magam tehetetlennek, sokszor gondolkodtam azon, vajon mit tesznek, nem-e éri őket valamilyen baj. Ha lehetett volna, ha lehetne, sokszor szeretnék háttérből követni minden percben őket, nehogy bajuk essék, nehogy valamilyen veszély fenyegetse őket. Mindezt azért, mert nagyon szereti minden szülő a gyermekét, gyermekeit és a lehető legjobbat szeretné számukra, s ugyancsak ha lehetne, megóvná őket minden rossztól. De két dolgot tudunk, az egyik, hogy mi nem tudjuk őket megőrizni teljesen, de Isten hatalmasabb mindennél, s ha Ő vigyáz rájuk, biztonságban vannak. A másik pedig az, hogy nem lenne jó nekik sem, ha minden úgy történne, ahogyan mi akarjuk, hiszen ha nem kell megküzdjenek semmivel, nincsenek megoldandó problémáik, mert mi mindent elintéznénk, akkor nem edződnek meg, nem lesznek

felkészülve az életre. Nagyon szeretjük őket, de mi magunk is meg kell tanuljunk helyesen viszonyulni hozzájuk, elengedni őket lassanként, és főleg rábízni őket Istenre. Mindez, amit a szülő érez gyermeke iránt csupán kicsiny mértékű visszatükröződése Isten szeretetének. Isten úgy nevezi a választott népet, hogy szeme fénye. Nagyon csodálatos felfedezni Isten gyöngédségét a Szentírásban. Mekkora szeretettel, milyen figyelemmel, féltő gondoskodással hajol oda népéhez, tanítgatja őket járni, viselkedni, élni. Kézen fogja őket, bátorítja, lelkükhöz beszél. Mekkora öröm volt, amikor gyermekeinket kérdeztük, kije vagy anyukának, apukának, és azt válaszolták, a maguk nyelvén, hogy „csijjaga-bodara”, vagy „seme féne”. A kölcsönös szeretet egyik legszebb megnyilvánulása ez. Vajha megéreznénk, hogy Istennek mi is szeme fénye vagyunk, annyira szeret minket, a legnagyobb jóakarattal van irántunk. Nem ad meg ugyan mindent, amit kívánunk, hiszen azzal sokszor ártana nekünk, hanem mindig a leggyöngédebb figyelemmel igazgat a jó ösvényen. A gyermek, aki tudja, hogy szüleinek szeme fénye, biztonságban érzi magát és boldog, mert szeretik. Istenem, el sem tudom szinte hinni, mekkora nagy szereteted irántam. Úgy szeretném, hogy minden ember megérezze ezt a csodálatos érzést, és elhiggye, hogy Te szemed fényeként óvod a Tied. Szeretlek, Uram, én erősségem.

2010. okt. 6. szerda – Brúnó

### **Zsoltár 40,17: Örüljenek, és örvendezzenek benned mindazok, akik téged keresnek.**

Azzal indul ez a zsoltár, hogy Isten a nyomorúságban lehajolt a Dávidhoz, kiemelte a bajból, ő pedig dicsérte az Urat. Ez olyan élmény, olyan átélés, amit mindenkinek kíván. Mert sokan, vagy az sem túlzás, ha azt mondjuk, hogy mindenki jut bajba, van nehézsége minden embernek, nincs olyan, aki ne került volna olyan helyzetbe, amikor nem volt elég saját ereje, tudása, hogy kimeneküljön. Egyszerűen mindenki előbb utóbb segítségre szorul. Az istenfélő ember ilyenkor sem esik kétségbe, mert tudja, kihez kell kiáltani, és nem kételkedik abban, hogy Isten meghallgatja imáját. Úgy értem Dávidnak ezt a mondatát, hogy Uram, nagyon hálás vagyok, hogy nagy kegyelmeddel kimentettél engem a bajból, nagy öröm ez nekem. De látok magam körül embereket, akik ugyancsak bajban vannak. Ide-oda kapkodnak, egyszer eszeveszetten gyürkőznek neki a lehetetlennek, máskor magukba roskadva feladnak minden reményt. Majd újra felcsillan a szemükben a fény, egy gondolat, vagy egy emberi ígéret miatt, de ez sem hozza meg a várt eredményt. Uram, örvendezek segítségednek, de kérlek, a többi nyomorultért, hogy ők is ismerjék meg ezt az örömet. Keltsd fel szívükben a vágyat, hogy keressenek Téged, győzd meg őket Te magad, hogy igaz, amit magam is, és az istenfélők mind hirdetnek, hogy Te vagy a megoldás, Te vagy, Uram az igazi Szabadító, és Te jószágos és kegyelmes vagy, aki a Téged keresőket megtalálod, megszabadítod, örömet adsz szívükben. Hiszen az én örömöm is, ha lehet azt mondani, még nagyobb lenne, ha együtt örvendezhetnék sok gyermekeddel, ha megoszthatnánk egymással örömünket. Sajnos, ma is sokan hirdetik, hogy nem érdemes az Urat keresni, nem más az imádság, mint önszuggeszció, csak az lehet a miénk, anyagiakban és szellemiekben, amit megszerzünk magunknak. Sokan nem is próbálkoznak az Isten keresésével, hiábavalóságnak tartják már az idő eltöltését is azzal, hogy egyáltalán elgondolkodjanak azon, hogy nincs-e ennek mégis alapja. Mást sokszor mi sem tehetünk, minthogy imádkozzunk embertársainkért. Indítsa őket Istenünk arra, hogy Őt keressék, és ha az istenkeresés útján őszintén elindulnak, adjon nekik mennyei Atyánk örömet, szabadulást, a Vele való közösség pótolhatatlan és semmivel nem hasonlítható örömét, gazdagságát, áldását. Örvendezzünk az Úrban.

2010. okt. 7. csütörtök – Amália

## **János evangéliuma 4,42: Hallottuk és tudjuk, hogy valóban ő a világ üdvözítője.**

Jézus óta így terjed az evangélium, és így gyarapodik az üdvözülők serege. A tanítványoknak adott jézusi parancsot a mindenkori tanítványok komolyan vették, és hirdették az evangéliumot minden népnek. Akik hallották az örömeztetést, vagy visszautasították azt a legkegyetlenebb és gyilkosságig elmenő magatartástól a legdiplomatusabb, kitérően fogalmazó, de állást nem foglaló szimpatizánsokig, vagy pedig elfogadták, igaznak tartották az evangéliumot, a szerint kezdtek élni és megtapasztalták az újjászületés csodáját és minden gyümölcsét. Ez utóbbiak jutottak el a hallástól, ami sokaknak megadatik, a tudásig, a biztos ismeretig, amivel párosul aztán a szívbeli bizodalom, és lesz igaz hitté Isten gyermekeinek életében. A kilencvenes évek elején, amikor sok helyen történtek változások a közéletben, volt egy nagy fellendülés, az istentiszteletek látogatottsága hirtelen megduplázódott. Pár hónap, jobb esetben két-három év alatt visszaesett az azelőttire, azóta is folyamatosan csökken, nem csak a lélekszámapadás miatt. Hallani lehetett és lehet ma is az evangéliumot, és nagy felelősségünk ez nekünk, akik hiszünk, hogy azt merjük továbbadni, elmondani, és képviseljük egész életvitelünkkel hitelesen. Ezen felül már csak azt tehetjük, hogy imádkozunk, hogy ma is a hallástól eljusson sok embertársunk a meghallásig és befogadásig, hogy Isten Lelke munkálkodjon az életükben, és felfedezzék, hogy Jézus valóban az, akinek mondja magát, Ő az Isten Fia és a világ üdvözítője. Néha kíváncsiak lennénk, nem mondja az Írás, hogy mi történt a samáriai falu lakóival, akik két napig láthatták vendégül Jézust, és a két nap után mondták a mai igében leírt szép vallomást. Vajon megmaradt ez a hitük, hallottak később Jézus kereszthaláláról és feltámadásáról, ez megerősítette őket, vagy talán kételkedne kezdtek? Ha az evangéliumokban nincs benne, akkor nem kell benne legyen, és a mi kérdésünk sem kell az legyen, hogy mi lett azokkal, akik Samária egyik falujában egyszer hitvallást tettek, hanem a mi kérdésünk az, hogy mi lesz azokkal, akik ránk bízattak, akik környezetünkben, gyülekezetünkben élnek. Ők hallják-e az igét? Bátorítjuk-e, hívogatjuk-e rokonainkat, munkatársainkat, szomszédainkat az istentiszteletek látogatására, a Biblia olvasására? Imádkozom-e ezekért az emberekért, és azért, hogy hitelesen képviselhessem előttük keresztyéniséget? Akkor örül Isten gyermeke, ha a samáriai asszonyhoz hasonlóan elmondja másoknak szívbeli meggyőződését Isten Fiáról, majd azt hallja vissza egy idő után, hogy már nem miattad hiszünk, hanem mi magunk is meggyőződünk. Jó Atyánk, gyarapítsd ma is az üdvözülők seregét.

2010. okt. 8. péntek – Koppány

## **Zsoltár 104,4: A szeleket tette követeivé, a lángoló tüzet szolgáljává.**

Azt mondják, hogy a törzsekben élő emberek mai napig istenként imádják a tüzet, a holdat, napot és mindazt, amit nem tudnak megmagyarázni, nem tudnak irányítani sem. A Szentírás a legrégebbi időkben már kijelentette, kicsoda Isten, és azt is, hogy rajta kívül semmi és senki nem istenség, egyedül Ő mindenható, mindenké felett való. Napjainkban az emberek sok mindent megismertek a világból, és egyre hangosabban hirdetik azt, ami mégis csak az ő meggyőződésük, és nem valamilyen tudományosan bizonyított tény, hiszen nem is lehet, azt, tehát, hogy Istenre nincs szükség, minden működik úgymond magától, semmilyen kapcsolat nincs a láthatatlan világ, Isten és a látható világ között, főleg nincs a természetben. A természeti jelenségek nem hirdetnek semmit, a szivárvány, a villámlás, a szélvihar mind megmagyarázható jelenségek. Érdekes, hogy nagy tudása ellenére, az ember ma sem tud válaszolni néhány kérdésre, amit szerintük, ha nincs Isten, akkor valaki ember találhatott ki, és ilyeneket kérdezett, hogy ki szabta meg a föld méreteit? Ki szabott határt a

tengernek? Honnan árad a keleti szél, és hol a hajnal helye? Nem, az ember ma sem tudja meggátolni a viharokat, árvizeket, váratlanul csapnak le sokszor az elemek. Az istenfélő emberek sem tudják ezeket irányítani, de van egy bizonyosságul: az elemek is alá vannak rendelve Isten akaratának. Ő szab határt ezeknek, és Isten, az Ő szuverén akarata szerint ezeket fel is használhatja. Igen, épp úgy, amint a mi életünkben a tűz nagy áldást jelent, mindennapi életünk része, de lehet pusztító is, Isten is a szelek által, a lángoló tűzzel, vagy bármilyen más természeti jelenséggel használhat az övéi életében, de figyelmeztetésként is küldheti ezeket. A természetben sincsenek véletlenek, hiszen valljuk, hogy fa és fű, eső és aszály az Isten atyai tanácsából és akaratából jó, és mindez számunkra gondviselés. Uram, jobban szeretem, ha igéd által szólítasz meg, és nem a számomra nehezen érthető jelek által. Mindazonáltal köszönöm, hogy tudhatom, semmi nincs véletlenül ezen a világon, nem esik le egy falevél tudtod nélkül, és Te, Atyám, mindenek gondviselője vagy.

2010. okt. 9. szombat – Dénes

### **Dániel 12,2: Azok közül, akik alusznak a föld porában, sokan felébrednek majd: némelyek örök életre, némelyek gyalázatra és örök utálatra.**

Egy rövid igei csendesség nem alkalmas teológiai kérdések részletes vizsgálatára, ezért ennek az igének kapcsán csak annyit mondhatok, őszintés és alázattal, hogy nagyon nehezen érthető számomra, hogy miért sokan ébrednek fel, és nem mindenki. Ha viszont ez a kérdés érdekel bárkit, utána lehet és kell olvasni, kérdezni olyan embereket, akik hitben járnak és az ismeretben is megalapozott tudással rendelkeznek, és főleg imádságos lélekkel olvasni a Biblia más helyeken is leírt kijelentését. Ez az ige ma azt üzeni, hogy nem kétséges, hogy lesz feltámadás a feltámadás utáni állapot már nem ideiglenes, nem múlandó, hanem örök. És ez az örök két egymással merőlegesen ellentétes állapotban történik, mégpedig élet vagy gyalázat állapotában. Örök élet és örök gyalázat az, amiről már ez az ószövetségi ige beszél. És e kettőből is csak az egyikre szeretnénk figyelni, nem azért, mert nem figyelünk a teljes írásra, hanem azért, mert hiszünk Megváltónk szavának, aki nekünk örök életet ígért, sőt ennek árát is megfizette, szenvedése által megváltva minket. Minden ige, mely a feltámadásról és az utána történő dolgokról beszél, számunkra evangélium, azaz örömmüzenet, hiszen mi tudjuk, hogy polgárjogunk van a mennyben, hogy ott együtt leszünk Megváltónkkal, és beteljesednek ránk nézve is Isten ígéretei. Az ének szavai nagyon találóan fejezik ki azt, amit mindenki, aki Isten gyermeke érez, elhisz és vár: *Ha elműlik ez az élet, Megváltóm köszönhetem; Hódolattal hajtvá térdet, Őt dicsérem szüntelen. Hála, hála, halleluja! Bár itt vándor a nevem, Szép hazám felé az úton Öröm- zengve lépkedem.*

2010. okt. 10. vasárnap – Gedeon

### **Lukács 12,34: Mert ahol a ti kincsetek van, ott lesz a ti szívetek is.**

Azon kérdések közé tartozik az, hogy mi a kincs számunkra, melyekre ismerjük a helyes választ, azt is tudjuk, hogy nem így van az életünkben, de már belenyugodtunk, nem szeretünk róla sokat beszélni, mert kicsit megalkudtunk önmagunkkal. Nyilván ebben a kérdésben sem hiányoznak a jobbnál jobb magyarázatok, sokat hallottuk ezeket, átvettük, noha még az elején mi is éreztük, hogy valami sántít benne, de idővel mi is hangoztatjuk, hiszen ha olyan sokan mondják, csak kell legyen valami benne. Kívülről mondhatnánk az igehirdető előtt, hogy mit fog hirdetni, mikor a Hegyi Beszéd alapján fejtegeti, hogy mik a múlandó kincsek, és melyek azok, amik megmaradnak. Sokszor az igehirdetőnél jobb példákat tudunk felsorolni, vagy nála sokkal szigorúbban elítélnénk a földi kincsek halmozását,

az azok gyűjtésére áldozott életet, a magunkét is néha. És határozottabban is szeretnénk hallani a felszólítást a mennyei kincsek gyűjtésére, a hit egyre nagyobb szerepére a mindennapokban, Jézus Krisztus szavainak alkalmazására életünkben. Valahol szívünkben, félig-meddig titokban ott rejtegetjük a reménység szikráját, azért mégsem vagyunk mi olyan világiások, mint olyan sokan, akikről mesélni tudnánk, a mi életünkben azért helye van az igének, mi szorgalmas Biblia-olvasók és istentisztelet-látogatók vagyunk, igaz ugyan, hogy vágyaink között sok világi érték is szerepel, de mindig tisztességesen szerezzük meg ezeket, nem élünk nagyobb kényelemben az átlagkeresztyénekénél, nem imádjuk a földi kincseket, csupán hasznát vesszük a mai élet rendje szerint néhány dolognak. És egy fokkal még mélyebben az is ott rejtőzik szívünkben, hogy mégis, nem harcolunk-e többet ezekért a földi kincsekért, nem vagyunk-e kitartóbbak, rámenősebbek, elszántabbak, amikor ezekért küzdünk, s nem-e adjuk fel hamarabb és könnyebben, ha a lelki kincsek megszerzéséért folytatott törekvéseinkben nehézségekbe ütközünk? Mindezek mutatói annak, hogy mi az elsődleges kincs számunkra, és annak is, hogy hol van a szívünk, vagy más kifejezéssel élve, miért harcolunk szívvel-lélekkel. Nem baj, ha ezeket a kérdéseket az ige alapján feltesszük magunknak, és őszintén megvizsgáljuk, Isten Lelkének vezetésével, hogy hol is tartunk a lelki növekedésben, a mennyei kincsekhez való ragaszkodásban. Segíts, Uram, hogy ne magyarázkodjak Előtted, s önmagamot se hitegessem féligazságokkal, hanem az első szeretetből fakadó buzgósággal és odaadással hadd tegyek rendet értékeim között, hadd legyen ismét első helyen életemben Neved imádása, akaratom teljesítése, és az Általad is kincsnek tartott értékek gyűjtése szívvel-lélekkel.

2010. okt. 11. hétfő – Brigitta

### **Apostolok Cselekedetei 3,8: Felugrott, talpra állt, és járt. Bement velük a templomba is, járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent.**

Egy csoda révén meggyógyult embertől szinte természetesnek mondható ez a magatartás, még a templomban sem tudja magába tartani, magába fojtani örömét, ott is ugrándozik, járkál, dicséri Istent. Rég hallottam erről egy történetet, Slajmiról, a szegény zsidó gyermekről. A történet szerint Slajmi, a szegény zsidó gyerek is elkerült egy evangélizációs istentiszteletre, ahol hallja az örömmel a megváltásról, bűneink bocsánatáról, az örök élet ajándékáról. Az egyszerű gyermeki szívet annyira megragadja a hirdetett ige, hogy felkiált örömeiben: Hallelujah! A prédikáció alatt ez két-háromszor megismétlődik, sőt, másnap ugyanez játszódik le az evangélizáció alkalmával. A szolgálat végén a lelkipásztor magához hívja az örömtől sugárzó tekintetű kisfiút, és elmondja, hogy mennyire örvend, hogy Slajmi estéről –estére ott van az alkalmakon, és hogy láthatóan az üzenetet is megértette, sőt befogadta szívébe. De, folytatja a lelkész, azért nem illik mindenki áhítatát beszólásokkal megzavarni, csendben kell végigülni az istentiszteletet. És azért, hogy ez könnyebb legyen, a lelkész felajánlja a szegény sorsú gyermeknek, hogy hét végén a csendbemaradás fejében meghívja tyúkhúsleveses ebédre. Másnap Slajmi szokásos helyén ül, tágra nyílt szemekkel figyel, minden szó szívéig jut a prédikációból, megtelik örömmel, hálával kis lelke, már-már emelkedne helyéről, és szája is nyílik, amikor észreveszi a lelkész tekintetét, szinte érzi a tyúkhúsleves csodálatos ízét szájában, és csendesen visszaereszkedik székére. További két-három hasonló emelkedés-leülés után, egyszer csak Slajmi határozottan feláll, kezeit magasba emeli, tekintete fénylik, és torka szakadtából kiáltja: Nem kell a tyúkhúsleves, hallelujah! Sokszor kérdelem, vajon nálunk mindenki tyúkhúsleves ebédet vasárnaponként? Nincs kitörő öröm, de sokszor még csendes öröm sincs, csak búskomor arcok, elgondolkodó tekintetek, közömbös, vagy beletörődő életetek. A farizeusok nem szeretik, ha megzavarják holmi gyógyuló emberek a liturgiát. A történet lelkésze is

tudta, mi illik és mi a rend az alkalmakon. Azt igyekszünk mi is komoly arccal „végigcsinálni”, megőrizni és megtartani. Pedig reformáció ünnepe is közeledik. Hol vannak az ugrándo­zó keresztyének? Miért marad el életemben a kitörő öröm? Uram, Te ezekre a kérdésekre is bizonyára ismered nem csak az okot feltáró válaszokat, hanem ismered a megoldást is. A templomban ugrándo­zó ember annak előtte, még sántán találkozott két emberrel, de ennél is fontosabb, hogy találkozott egy Névvvel és ennek a Névnek hatalmával. Uram, könyörgök, állíts talpra engem, állíts talpra egyházunkat és egész népedet, hogy tiszta szívvel örvendezhessünk orc­zád előtt.

2010. okt. 12. kedd – Miksa

**Jób 38,41: Ki szerez eledelt a hollónak, amikor fiókái Istenhez kiáltanak, és kóvályognak, mert nincs mit enniük?**

A természet Istent dicsőíti, Alkotójáról beszél. Sokszor nevetséges, ahogyan magukat tudósoknak tituláló emberek igyekeznek bizonyítani, hogy nincs Alkotó. Ahogyan ezt megteszik, az egyre gyakrabban változik, mégis, mindig a legutolsó variánsra esküsznek. Isten sokezer éves kérdéseit ma sem könnyű, legtöbb esetben pedig ma sem lehetséges megválaszolni. Ki szerez eledelt a hollónak? Ő maga, hangzik az egyszerű válasz. És honnan találja meg? Ki tanította meg neki, hogy mit adjon a fiókáknak? Az ösztöne. No, de mi az, hogy ösztön, az honnan van? Olyan az, mondhatnánk, mint egy előre telepített számítógépes program, mely irányítja az állatot veszedelemben, táplálékszerzésben, egyáltalán a fennmaradás mindennapos küzdelmében. A programokat pedig telepítik, oda helyezik, nem szokott megfelelő operációs rendszer kifejlődni egy minden komponenssel felszerelt számítógépen, ha csupán áramhálózathoz csatlakoztatjuk. És ez csak egy a millió és millió csodából, mely körülöttünk van, melyet megszoktunk, természetesnek tartunk, és mégis, Isten minden pillanatban munkálkodó gondviselése szükséges hozzá. Azt tanultuk valamikor és tapasztaljuk azóta is, hogy minél többet fedez fel valaki, annál inkább látja, hogy mennyire keveset tud, hogy még milyen sok minden van, amit nem ismer. Minél többet látunk a teremtett világ csodáiból, annál jobban csodáljuk Alkotónk hatalmát, és nagy szeretetét, mellyel ezeket megalkotta és fenntartja. És annál inkább magunkévá tesszük Jób magatartását is, azt, hogy nem perelünk Istennel, nem bizonygatjuk többé a magunk igazát, hanem hallgatva csodáljuk a gondviselést, a szenvedésben is a Mindenható jelenlétét, a szenvedésnek is határt szabó bölcsességét. Istenünk, annyi csodával vettél körül minket, színes világot életünket szépíti, ugyanakkor felhívja figyelmünket a Te hatalmadra és gondviselő szeretetedre. Segíts, URunk, rohanásunkból meg-megállni, és meglátni mindenütt, mindenben Téged, így békességet nyerni, biztonságban lenni, reménységgel élni. És mindenért nagy Neved magasztalni.

2010. okt. 13. szerda – Kálmán

**Zsoltár 27,8: Ha ezt mondod: Járuljatok színem elé! - szívem így válaszol: Színed elé járulok, URam!**

Naná – mondanák a fiatalok, hasonló kérésre. Mert arról beszél itt Dávid, hogy Isten, akiről fennebb vallja, hogy Ő világossága, segítsége és életének ereje, akinek házában szeretne lakni élete minden idejében, ez az Isten mondja: jöjj elé. Azoknak, akik nem ismerik az Urat, csak feltételeznek vagy elhisznek róla olyanokat, amiket általában mondanak az emberek, azok nem örvendeznek az ilyen hívásnak. De az, aki szereti az Urat, aki Vele közösségben él, aki tudja, milyen csodálatos dolog találkozni lélekben Istennel, milyen lelki erőt, lelki feltöl­tekezést jelent ez a találkozás, az nagy



örömmel fogadja ezt a hívást, siet az Ő Istene elé. Ki számomra Isten, ez a kérdés dönti el, hogy miként fogadom hívását. Ha a munkahelyen hívat magához a minőségi ellenőr, nem megyek nagy örömmel, valószínű, hogy valamit elrontottam, nem megfelelően dolgoztam, dorgálást kaphatok érte. Ha viszont szüleim hívnak, örömmel megyek, hiszen szívesen találkozom velük, vagy idősebb korban a gyermekeim, unokák hívását fogadom ezzel az igei felelettel, hogy jövök, vagy szó szerint színed elé járulok. Ma nehezebben értjük ezt az örömet, kicsit azért sejtjük, mit jelenthetett csak párszáz évvel ezelőtt is, amikor templom és istentisztelet nem volt minden faluban, az egyszerű emberek pedig nagyon ritkán találkozhattak Isten üzenetével. Ma már Isten hívását közvetítik a harangok minden héten nem is egyszer, hanem többször, Isten megszólítását hallhatjuk, olvashatjuk naponta nagyon sok forrásból. Uram, amikor a számítógépet bekapcsolom, az első felugró ablak az egyik napi igemagyarázat. Leveleim között másik kettőt olvasok naponta. A Bibliát sem hanyagolom el, igyekszem, hogy naponta olvassam, tanulmányozzam. Egy kérdésem van, önmagam felé, az, hogy hívásodra megszokásból, és a mindennapi rendtartás szerint figyelek-e, vagy úgy, mint Dávid, aki szívéből mondta, hogy színed elé járul. Én is így szeretnék.

2010. okt. 14. csütörtök – Helén

### **Pál apostol levele a kolosséiakhoz 2,3: Benne van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve.**

A legnagyobb bölcsesség és a legtökéletesebb ismeret Krisztusban van. Ő Isten legcsodálatosabb titka, legtökéletesebb kijelentése. Amit Pál mond Krisztusról, az olyan szinten van megfogalmazva, hogy csak idézni lehet, hozzátenni nem, hiszen azt írja, hogy Krisztusban lehet eljutni a teljes bizonyossághoz vezető ismeret egész gazdagságára. Évszázadokon keresztül minden ismeret kiindulópontja Krisztus volt, minden bölcsesség, legalábbis az úgynevezett keresztyén Európában Őbenne alapozódott, de ezen felül minden művészet végcélja Isten magasztalása volt. Ma sokan elítélik ezt, elmarasztalják az egyházat a történelem jó néhány századáért, halkan hozzátesszük, nem minden ok nélkül, de túlozva. És ma az ember arra törekszik, hogy minden bölcsesség és ismeret birtokában legyen, teljesen függetlenül Istentől. Szépen épül a Bábel tornya, észre sem veszi sokszor az istenfélő ember, mennyire be akarnak minket is fogni ebbe az építkezésbe. Jó, legyen, ha nagyon akarod, ragaszkodj vallásodhoz, hitedhez, de csak szíved mélyén, hiszen a mai élethez nincs szükség hitre, vallásra, Istenre, sőt, ezek csak amolyan fogalmak, amikben nincs igazi bölcsesség és nincs valódi tudomány. A hited az csak amolyan szabadidős lelki bizsergés marad, Krisztus csak szívedben őrzött név. Nem, nem így van. Nincs egy pillanat sem Krisztus nélkül, nincs valódi ismeret, nincs igazi bölcsesség Nélküle, hiszen Tőle származnak mindezek, sőt, Benne és Általa jutunk el a valódi élethez, annak minden részletével együtt. Pár verssel lejjebb figyelmeztet az apostol, hogy vigyázzatok, hogy rabul ne ejtsen valaki titeket olyan bölcselkedéssel és üres megtévesztéssel, amely az emberek hagyományához, a világ elemeihez, és nem Krisztushoz alkalmazkodik. Jézusom, én ma is Veled szeretnék lenni mindenütt, és Tőled kérem és várom a segítséget mindenben. Hiszem, hogy Veled nem szégyenülök meg, hanem, amikor Te általam munkálkods, akkor másokat is a teljes és valódi ismeretre és bölcsességre hívogatsz. Segíts, hogy ne a világhoz igazodjam, hanem mindig Benned maradjak.

2010. okt. 15. péntek – Teréz

## **János első levele 5,12: Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban.**

Világos, egyenes beszéd. Nem mindenki szereti. Néha mi sem. Jobban hangzik, ha azt mondjuk, hogy nem ilyen egyszerű, sok oldala van a kérdésnek, sok féleképpen lehet megközelíteni, a részletkérdések sem elhanyagolhatóak. Meg aztán van megtérés és van megszentelődés, vannak lépcsőfokai a hitéletnek, van első és második, és talán további mérföld is. Ha már egy ideje olvassuk az Írásokat, akkor azt is ki kell emelni, hiszen a tanulmányozás nem volt hiábavaló, azóta sok mindent másként látunk, jobban értünk, mi már tudjuk, hogy hosszú fejtegetésekre, megfelelő érvelésre, elemző magyarázatokra van szükség, ezekbe szívesen belekezdünk. Ne legyen félreértés, az ige tanulmányozása egyértelműen hasznos, sőt, minden istenfélő embernek mindennapos szüksége az. Valóban vannak kérdések, amiket szükséges részletesen elemezni, nyitott őszinteséggel megvitatni. A lényeges kérdések azonban egyszerűek, egyértelműek, érthetőek. Ha hiszem, hogy Jézus Krisztus Isten Fia, és őt behívom az életemben, az élet lakozik bennem, s ez teljesebbé ki majd az örökkévalóságban. Behívni az életemben pedig nem jelent valamilyen titokzatos szertartást, nehéz feltételek teljesítése utáni beavatást, hanem egyszerűen azt jelenti, hogy elhiszem, hogy Ő velem van. És akkor a szerint élek, mint aki tudom, hogy nem vagyok egyedül többé. Sem bánatomban, sem harcaimban nem vagyok egyedül, de ugyanúgy velem van örömben, szabad időmben. Ez pedig az élet gyökeres átalakulását eredményezi. Jézussal élek, Ő velem van, de úgy is bibliai, hogy én Őbenne, Ő én bennem. Ő, Jézus, aki azt mondta, hogy *én vagyok az élet*. Nélküle, Jézus Krisztus nélkül pedig ugyanennyire egyértelmű, hogy nincs, azaz nincs, jól értsen, nélküle nincsen élet. Sem szent Péterrel, sem szűz Máriával, sem napi 35 Miatyánk elmondásával, de még önkéntes segítő munkával sem. Jézus Krisztus az élet, csak Vele lehet életem, ami Isten szerint is életnek nevezhető. Egy örök élet is, mert az örök élet is azt jelenti, hogy közösség Krisztussal, csak ezúttal már tökéletességben, bűn nélküli világban és szemtől-szembe való látásban. Jézus Krisztus, Megváltóm, nincsen semmi okom dicsekedni, annál inkább alázattal és hálaival megköszönni, hogy tied vagyok és Te vagy életem ura. Add, hogy pillanatra se feledkezzem meg, hogy Te bennem élsz, én pedig olyan életre törekedjek, mely Neked engedelmeskedik, akaratom szerint cselekszi, és nem szeretne semmivel Téged megszomorítani. Örökkévaló Atyám, köszönöm, hogy életet, sőt örök életet adtál Fiadban és Fiaddal. Áldalak, Uram az életért.

2010. okt. 16. szombat – Gál

## **Zsoltárok könyve 146,7: Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, kenyeret ad az éhezőknek, kiszabadítja a foglyokat az ÚR.**

Néha úgy érezzük, hogy túl naiv egyes bibliai emberek hite, mintha túlságosan egyszerű lenne a hitben való megmaradás, az Istennek való engedelmisség. Túl bonyolítottuk a hitéletet, s ha valaki egyszerű engedelmisséggel követi az Urat, nem hiszünk az őszinteségében, sem abban, hogy Isten meghallgatta könyörgését. Nem a naiv hittelt van a gond, hanem inkább a mi kételkedő magatartásunkkal. Istennek legyen hála, sok szép példa van ma is olyan egyszerű emberek életéből, akik megtapasztalták, hogy az ige ígéretei ma is érvényesek, Istenünk nem változott meg, Ő ma is hatalmas, irgalmas és látja az Őt kereső emberek életét. Isten ma sem feledkezett meg az elnyomottakról, az éhezőkről, a foglyokról. A zsoltáros ezt úgy tapasztalja meg, hogy csak Istenben bízunk, naiv hittelt, nem pedig emberekben, még akkor sem, ha azok hatalmasak, előkelők, földileg erősek. Isten munkálkodik. Az elnyomottak, az elesettek, a rászorulóknak ma is Isten gondviselését

élvezhetik. El tudom-e hinni, egyszerű és okoskodásoktól mentes hittel, hogy az Úrnak gondja van ezekre? Ő tudja hogyan, mikor, kivel. Atyám, olyan vagyok olykor, mint az, aki malomba jár, és noha semmit nem tesz, mégis ráarakódik a fehér liszt, mert ott volt. Így érzem néha, hogy a hitetlen emberek számtalan gúnyolódó és rosszakaratú kérdésével találkozva minden nap, akaratlanul is belepi hitemet e világ atmoszférája, lelkisége, hitetlensége, ellenvetéseinek sokasága. Jó Atyám, szeretném a Te szavad ma egyszerű és alúztatos hittel fogadni, segíts, hogy minden kételkedés és hitetlenség nélkül áment mondjak ígéreteidre, még arra is, hogy Te ma is igazságot szolgáltatasz, gondot viselsz is szabadítást ajándékozol. Ha mindezeket tiszta szívvel vallom, akkor hiszem, hogy őszintén és hitelesen mondhatom a zsoltárossal: Dicsérjétek az Urat.

2010. okt. 17. vasárnap – Hedvig

### **Zsoltár 143,5: Visszaemlékezem a régi napokra, végiggondolom minden tettetted, elmélkedem kezed alkotásain.**

Ahogy telik az idő, egyre gyakrabban vesszük észre, hogy szüleinkhez hasonlóan viselkedünk, noha korábban sokszor unalmas volt számunkra őket hallgatni. Minden fiatal unja, amikor a „bezzeg az én időmben” kezdetű mondatok kezdődnek. Egy idő után mi is elkezdjük használni. Mert régen másként volt, mert sok minden volt számunkra alkalmasabb, mert akkor talán másként láttuk a világot. Gyakran figyelhetjük meg azt is idős embereknél, hogy nem emlékeznek arra, hogy mi volt a reggeli, de részletesen el tudják mesélni, hogy ezelőtt 50-60 évvel mi történt, nemrég volt alkalmam hallani egy hetvenes éveiben járó ember beszámolóját, mintegy másfél órában arról, hogy amikor munkába állt, hogyan kezdte az első napját. Emlékezünk, sokszor visszasírjuk a régi időket, szívesen mesélünk tapasztalatainkról, átéléseinkről, életünk dolgairól. A Biblia is nagyon sokszor említi a régi dolgokat, sőt, több helyen olvasunk felszólítást arra nézve, hogy Isten népének emlékezni kell, át kell adni a következő nemzedéknek is a korábbi események üzenetét. Van azonban egy lényeges tanítása a mai ígének. Az emlékezés során Dávid nem önmagára figyel elsősorban, nem saját tetteit sorolja, illetve ha azokról is említést tesz, mindig az Istenre mutat, Ő volt az, aki cselekedett, aki erőt adott és segítséget nyújtott, Isten adta a bölcsességet és vezetést, és minden emlékezés alkalmával tulajdonképpen Isten cselekedeteiről kell beszélnünk. Pál is hangsúlyozza leveleiben, amikor beszámol arról, hogy milyen eredményes volt a szolgálata, hogy nem ő volt az, aki mindent megtett, hanem Isten cselekedett általa. Sok beszámolóban, régi események említésekor olyan jó hallani, hogy Isten akkor azt a gondolatot adta, Isten akkor arra vezette utamat, úgy rendezte az Úr, hogy aznap történt az is, stb. Ilyenkor mindig ott van a hála is az emlékezésben, hogy a mi Istenünk ilyen kegyelmes, és annyi áldással gazdagította életünket, vezette sorsunkat. Isten nélkül az emlékezés öntömjezés, emberi dicsőség keresése, vagy bármi más, ami nem az Urat magasztalja. Sokan ismerjük a „Lábnymok” című verset, plakát formájában is sok helyen látható. Ennek szerzője arról ír, hogy visszatekintve életútjára, emlékezve azt fedezi fel, hogy Jézus mindig vele volt, és a legnehezebb időkben vállán hordozta őt. Így szeretném látni én is a múltat, mint Isten cselekedeteinek sorát, kegyelmének tetteit, ezek pedig hála és Isten magasztalására indítanak ma is.

2010. okt. 18. hétfő – Lukács

### **Ézsaiás könyve 1,3: Az ökör ismeri gazdáját, a szamár is urának jászlát, de Izráel nem ismer, népem nem ért meg engem.**

Egy nyugdíjas lelkipásztor mesélte el, hogy miután hitéért és a gyülekezetben végzett lelki építő munkáért a régi rendszerben börtönre ítélték, onnan szabadulva a gyülekezete visszahívta és fogadta a szolgálatba. Visszatérése utáni első szolgálatára talán jobban készült, mint azelőtt bármikor, érezve a visszafogadó gyülekezet teljes nyitottságát és szeretetét, a lehető legnagyobb szeretettel hirdette Isten ígését. Szolgálat után a gondnok azt mondta neki: tiszteletes úr, ez a prédikáció nem volt jó. Megdöbbenve hallgatta a hitben járó gondnok szavait. Miért, mi volt benne hiba? Válaszolt a gondnok: Szidjon, feddjen, dorgáljon minket tiszteendő úr, az kell nekünk, mint régen, mert nagyon sok a bűn, ne simogasson minket, nem tesz az jót nekünk. Sok ilyen gondnokra és sok ilyen gyülekezeti tagra van szükségünk, aki látja a bűnt és nem akar megalkudni vele, aki a dorgálást kéri, mint egykor Dávid, aki így imádkozott, hogy *tisztíts meg engem izsóppal és tiszta leszek*. Ma nem divatos, sajnos sokszor még az egyházban sem, a tiszta és egyenes beszéd, szeretetben és a megjobbítás céljával elmondott dorgálás. Isten pedig mindig őszintén beszél népével, mindig népének javán fáradozik, akkor is, amikor dorgálja övéit. Ez a beszéd sértő, és annak is kell lennie. Mintha azt mondána ezzel az igével az Úr, hogy az okatlan állat, a butaság szimbóluma, a számár, és mellette az ökör is különb, mint ti, most, amikor elfelejtettétek, hogy ki a ti uratok, mit tett veletek Isten, mennyi csoda, mekkora hatalom, milyen kegyelem fedezhető fel mindabban, ahogyan bánt veletek az Úr. Sértődjete meg ezen, és tegyetek róla, hogy ne így legyen. Olyan nagyon sok rossz példa van a mindennapokban arra nézve, hogy az emberek tagadják a bejt, rejtegetik a bűnt, sértődötten visszavágnak, ha valaki változásra szólítja felebarátját. Az eredmény pedig a bűnben való elmélyedés, sok szenvedéssel. Isten fájdalmas őszinteséggel mondja ezt a fájdalmas megállapítást: itt vagytok most. Innen kellene kimozdulni, és keresni az Urat, az Ő bocsánatát, vezetését és erejét a változásra. Dorgál az Isten, mert még mindig szeret, szenved hitetlenségünk miatt, de még nem mondott le rólunk, figyelmeztet, őszintén szól hozzánk, mert lát még esélyt arra, hogy megváltozunk, visszatérünk Hozzá. Uram, vajon én értelek-e? Életemmel bizonyítom-e, hogy Te vagy gazdám és Uram? Dorgálj engem, valahányszor erre van szükségem, hogy felismerjem téves útaim és visszatérjek a Veled való közösségre.

2010. okt. 19. kedd – Nándor

**Zsidókhöz írt levél 12,11: Pillanatnyilag ugyan semmiféle fenyítés nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, később azonban az igazság békességes gyümölcsét hozza azoknak, akik megedződtek általa.**

Tudom, de olyan nehéz adott esetben alkalmazni azt, amit tudok. Elmémben végiggondolom, de valahogy mégsem fogadom el egészen, talán egy kicsit lehetne próbálkozni másként, hátha, esetleg, mégis... Ha valakiről hallok, aki nehézségekkel küzd, első gondolatom, hogy vigasztaljam, és az is rögtön eszembe jut, hogy idézzem ezt az ígét, ezzel is bátorítsam a szenvedőt. Kitartás, bátorság, mondom sokszor, a fenyítés csak pillanatnyi, jön a békesség gyümölcse és hitben megedződve, megerősödve lépsz majd tovább. Talán még imádkozom is az illetőért, egyszer, kétszer, de az élet megy tovább, annyi minden van, ami elvonja figyelmem, túlteszem magam a gondokon. Egészen más, sajnos, amikor jómagam vagyok ebben a helyzetben. Azért sajnos, mert a szeresd felebarátod, mint magad parancsát nem teljesítem, amikor másként viszonyulok saját nehézségeimhez, mint a másokéhoz. Csupán csodálni tudom azoknak életét és hitét, akiről könyveket írnak, akik teljes önfeláldozással tudnak mások felé fordulni, de olyan nehéz követni hitüket. De tudom, és minden hívő keresztyén tudja, hogy nem lehet fenyítés nélkül egészséges hitéletre felkészülni. A világi gyakorlat is mutatja, milyen nemzedék nő fel szemünk láttára, amikor azt hirdeti a világ, hogy a

gyermeket sem megdorgálni, sem fenyíteni, de még csak figyelmeztetni sem szabad, mert ez gátolja a kibontakozását. Ami lassan, de egyre láthatóbban kibontakozik, az nem sok jóval kecsgetet. Nem szeretnénk ilyenek lenni lelkiekben. Istenünk úgy nevel minket, hogy az mindig javunkra van. Még a nehézségeket is arra fordítja, hogy megerősítsen. Csak ezt tudatosítsam minden helyzetben, azokban főleg, melyeket én kell megharcoljak. És még jobban figyeljek az Úrra, arra, hogy Ő mire tanít, mire figyelmeztet, hogyan akar átsegíteni a pillanatnyi nehézségen. Uram, kérlek, add, hogy alázatosan elfogadjam azt, ahogyan irányítod életem, azt is, amikor fenýítsz, és reménységgel és kitartással várjam a békesség gyümölcset.

2010. okt. 20. szerda – Vendel

### **János evangéliuma 14,14: Ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem.**

Gyermekeknek ezt úgy szoktam magyarázni, hogy lehet-e Istenhez imádkozni úgy, hogy kérem Istent, hogy a padtársam essen el, üsse meg magát, fájjon neki és dagadjon meg az orra? Nevetve szokták kórusban mondani, hogy neeeeem. Nem lehet akármit kérni Istentől. Még emberektől sem. Sajnos, gyakran hallok embereket panaszkodni, hogy Isten nem teljesítette kéréseiket, pedig annyira kérték. Általában ezekben a kérésekben csak önmagukra tekintenek. Legtöbbször betegségéből való felgyógyulásért imádkoznak az emberek, de még ezzel a kéréssel is azért fordulnak az Úr felé, hogy felgyógyulva ismét régi életüket folytathassák, önmagukért éljenek. Aztán mindenféle anyagi javakat kérnek, és kéréseik, kéréseink nagy része önmagunkra néz, saját terveink megvalósításához kellene Isten segítsége. Nem gonosz kérések ezek, mint a gyermekeknek mondott példában, mégis, legtöbbször hiányzik belőlük Isten akarata, vezetése, a Lélek munkája. Valakinek a nevében járni követségben azt jelenti, hogy az Ő szándéka szerint, az Ő megbízásából cselekszem és beszélek. Így jöhetek Megváltómhoz is. Tanításában elmondta, életvitelével megmutatta, hogyan kell éljünk. Imádságaink és kéréseink elsősorban erre kell tekintsenek, kérnünk kell bocsánatát mindazért, ami ettől eltérő, mert az bűn, kérnünk lehet segítségét, vezetését, áldását, hogy akarata szerint tudjunk élni. Ez nekünk is jó, sőt a legjobb. Az igazság az, hogy mi tudjuk, hogy Isten a leghatalmasabb, azt is tudjuk, hogy Ő szeret minket, ezért azt gondoljuk néha, hogy Ő mindent megad nekünk, amit kívánunk. Isten pedig mindent megad nekünk, ami igazán javunkra van, amit Jézus Nevében kérünk Tőle, vagy magától Jézus Krisztustól kérjük. Uram, Jézus Krisztus, juttasd eszembe ezt a kicsiny, de fontos kérdést, mielőtt bármilyen kéréssel Hozzád fordulnék: vajon ezt a Te Nevedben kérhetem-e, ez egyezik-e a Te akaratoddal? Hiszem, hogy így sok fölösleges kérésről már magam is megértem, hogy Nevedben ilyet nem kérhetek, hiszem, hogy így imáim is sokkal inkább akaratod szerint valók lesznek. Hiszem Uram, hogy sokkal több meghallgatott imám is lesz, mert amit tanításod szerint kérek, azt megadod. Legyen áldott mindezekért szent Neved.

2010. okt. 21. csütörtök – Orsolya

### **Lukács 12,15: Ha bőségben él is valaki, életét akkor sem a vagyona tartja meg.**

Nagyon sok alkalommal csodálkozunk, amikor látjuk, hogy az emberek nem tanulnak a hibákból és a tapasztalatokból. Érthetetlen, mondjuk másokra, néha azonban magunk is ugyanazt tesszük. Nem könnyű megérteni, hogy miként dohányozhat egy orvos, aki a dohány miatti súlyos betegeket kezeli. Ha mindenki előtt nyilvánvaló, hogy valamilyen szerrel élni mennyire káros, miért van olyan sok fiatal, akit meg lehet győzni, hogy azt tegye? Érthetetlen. Ma viszont aligha van olyan ember, aki Isten

igéjének gyakorlatban való beteljesedését ne ismerné. Naponta hangos a média arról, hogy mennyire boldogtalanok és boldogtalanságukban milyen butaságokra vetemednek nagyon sokan azok közül, akik messze az átlag fölött rendelkeznek anyagiakkal. akiknek életében földi kincsekből és élvezetekből nincs hiány. Már a földi életet sem teszi a pénz, a vagyon boldoggá, életet és örök életet pedig végképp nem adhat. Látjuk, tudjuk, mégis olyan nagy jelentősége van még mindig életünkben a bőségnak, a földi kincsnek, a kényelmes életnek. Hajlandók vagyunk ezek megszerzéséért fáradozni, áldozni, mert minden tény ellenére mégis azt képzeljük, hogy ha bőségben élhetnénk, minden egyéb kérdés megoldódna, az életünk rendben lenne, békesség és harmónia venne körül minket. Isten ígéje nem ítéli el a földi javakat, sem pedig a bőséget, csak azt, ha valaki ezekben veti reménységét, vagy ezekre törekszik minden áron. Istennek legyen hála olyan életéről is tudunk, akiknek a földi vagyon eszközzé lett, hogy szolgáljanak vele Isten dicsőségére és embertársaik javára. Életünket nem a vagyon tartja meg, hanem Jézus Krisztus. Persze, hogy tudjuk, mégis, amikor bőségre törekszünk, tudatosítsuk újra: megtart engem Krisztus.

2010. okt. 22. péntek – Előd

**János első levele 3,2: Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.**

Most Isten gyermekei vagyunk. Milyen csodálatos ezt kimondani, leírni. Gyakran bánkódom amiatt, hogy a közösségben nincs minden rendben, sok a feszültség, sok a bűn. Annyira szép, annyira kívánatos az olyan közösség, ahol tiszta szívből kimondható, hogy mi Isten gyermekei vagyunk. Ez tény, ez Isten ajándéka, ez a jelen életünket meghatározó valóság, hogy Istenhez tartozunk, ő minket gyermekeivé fogadott és akként is bánik velünk, minden percünket, minden cselekvésünket ez határozza meg, hogy velünk van Isten, mi pedig az Ő akaratát keressük. Isten gyermekének lenni csodás ajándék, másként nem is tudjuk életünket elképzelni. Azt viszont mi is csak képzelni próbálgatjuk, hogy milyen lesz a földi élet után. Korlátozza képzeletünket az, hogy véges az értelmünk, az is, hogy a földi életet ismerjük, a menyzeit pedig hitben fogadjuk el, de nincs pontos ismeretünk annak minden részletéről. Tulajdonképpen a hívő keresztyének, akik élő reménységgel tekintenek az örök életre, szívükben azzal az örömteli, mégis titokzatos örömmel várják a jövőt, mint az a gyermek, akinek szülei sokat meséltek arról, hogy hova mennek majd kirándulni. Napokkal, hetekkel előtte a gyermek elkezd készülni, elmondták neki, hogy ott milyen szép lesz, és mennyi jóban lesz ott része, a gyermek teljes hitelt ad szülei szavának, és elfogadja, hogy valami nagyon szép és jó az, ami kevés idő múlva történik majd vele. De még nem járt ott, még mindig csak szülei elmondása alapján képzeletben el tudja képzelni a jövőt. Noha felnőttként nem úgy viselkedünk, mint egy nyugtalan, már-már várakozni nem bíró gyermek, de szívünkben ugyanez a reménység kell legyen. Ha meglátogatunk egy új helyet, egy sziklát, egy szorost, egy barlangot, bármit, nagyon gyakran mondjuk mi magunk is, hogy hallottunk már részletes leírást, láttuk talán fényképen is a helyet, de nem is képzeltük, hogy ennyire szép, ilyen csodálatos. Egészen más ott lenni. Egészen más, szebb, kimondhatatlanul dicsőségesebb lesz Isten Országá, mint bármit, amit meg tudunk ma fogalmazni. A legcsodásabb pedig az, hogy látni fogjuk a maga teljes valóságában és dicsőségében a mi Urunkat. Uram, Jézus Krisztus, néha a sok baj, nehézség, küzdelem láttán felsóhajtok, hogy jönne már el a Te Országod, legyen vége minden rossznak. Ma azonban várakozással és örömmel a még teljesebb öröm hitében mondom: jöjjön el a Te Országod. Jövel, Uram Jézus.

2010. okt. 23. szombat – Gyöngyi

**Pál első levele a korintusiakhoz 3,6: Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta. Úgyhogy az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja.**

Az istenfélő emberek nem tökéletesek, hanem naponta kell megküzdjenek régi természetük megannyi kísértésével, a világ sok csábításával, az élet kihívásaival. A dicsőség keresése is az újjászületett embereket is megkísértő próbatétel. Valaki úgy fejezte ezt ki, hogy a mai református egyház is, Péter apostolhoz hasonlóan három hajlékot, vagy lehet, hogy három piederstált építene, egyet Jézus Krisztusnak, egyet Pál apostolnak és egyet Kálvin Jánosnak. Ha egy dolgozatban, vagy egy előadásban gyakran emleget a szerző neveket, idézi a reformátorokat, vagy akár korunk nagyjait, nő az előadás, a dolgozat értéke. Azért is, mert mennyi ismeret összponosul benne, azért is, mert a „nagyok” véleményével egyezni komoly tekintélyt kölcsönöz ma is. Templomokat építünk, szeretetszolgálatot végzünk, az egyházért, a gyülekezetekért küzdünk, és úgy gondolom, hogy nem helytelen a kellő alázattal megemlíteni, a követendő példa kedvéért is, hogy ezeket megtehettük, ezekben voltak támogatóink, akár szorgos kezek munkájával, akár adományokkal, és nem utolsó sorban lelki támasszal, imádságos háttérrel. Akkor kezdem magam furán érezni, amikor valaki két rövid mondatban hálát ad Istennek, hogy megsegítette, utána pedig hosszú percek, néha fél órákban emlegeti a sok dicsérendő nevet, vagy hosszasan sorolja egy-egy személy pótolhatatlan tevékenységét, kiváló erényeit. Pál elmondja, minden jelzős szerkezet nélkül, hogy neki megvolt a maga munkája, Apollós is tette azt a feladatot, amit megbízatásként kapott Istentől, és a gyülekezetektől. Nincs ebben sem dicsekvés, sem álszerénység, egyszerű tényként elmondja az apostol, hogyan munkálkodtak. A hasonlat is csodálatos, aki már vetett gabonát, azt hiszem, hogy jobban megérti az üzenetet. Ma is így van, talán így is fogalmazható: vártam a jó időt, kerestem traktort, felszántattam a földet, igyekeztem jó vetőmagot vásárolni, megfelelő időben elvetni a magot, ezzel pedig véget ért mindaz, amit tehetek. Semmi garancia arra, emberileg, hogy lesz jövő nyáron aratás. Nem tudunk telet hozni, sem hótakarót, sem meleg tavaszt, idejében esőt, semmit, de semmit nem tehetünk jövő nyárig, minthogy várjuk, hogy kikeljen, növekedjen, kalászt növeljen és termést hozzon a vetés. Minden hiába, ha nincsenek meg az Isten ajándékai, az Ő gondviselése, napról-napra, mostantól aratásig. Hogy szeretnék néha embereket meggyőzni, hogy törekszem, hogy az Isten útjaira térítsem. Mégis, fel kell ismernem Pál bölcsességét: ma tesszük az Istentől kapott feladatunkat: vetünk, hirdetjük az igét, öntözünk, megerősítjük az üzenetet. A növekedés és a termés pedig Isten csodája, ajándéka, kegyelme. Ezért mi csak szolgák vagyunk, akik a ránk bízott kevéske feladatot igyekszünk hűséggel végezni, a mi Istenünk pedig a nagy csodák Istene, a növekedés Atyja. Adj, Uram növekedést minden vetésre.

2010. okt. 24. vasárnap – Salamon

**Jeremiás siralmi 1,20: Nézd, URam, milyen nyomorult vagyok, belsőm háborog, vergődik bennem a szívem.**

Ajjaj. Rettenetes állapotban lehet az, aki ennyire fájdalmasan kiállt. Mostanság nem tudjuk a fokozást kifejezni, mert elkoptattuk a fokozásokat, nincs ma már súlya egy ilyen kifejezésnek. Ma már nem létezik mérsékelt fájdalom, és nincs szenvedés, csak mérhetetlen fájdalom, rettenetes szenvedés, kibeszélhetetlen nyomorúság. Jeremiás vallomásában azonban érezzük, hogy nem kicsi a baj, itt nincs

felesleges túlzás, hanem igazán komoly a fájdalom. Szemvése lelki, de annyira mély, hogy egész teste beleremeg, háborognak belső részei, a szíve pedig vergődik, zilált, az egész ember egy hatalmas és fájdalmas kiáltás. Jeruzsálem miatt, Isten népe miatt bánkódik ennyire. Isten próféták által figyelmeztette népét, hogy változtassanak életmódjukon, nem tették, és nagy lett a baj. A nép javát fogságba vitték, sokan életüket veszítették, a város és az ország romokban hever. Jeremiás Isten népe miatt nagyon szenved, az ország pusztulását személyes tragédiaként éli meg. Ezt a fájalmát Istennek sírja el, utána pedig okulás céljából mondja el mindenkinek. Úgy hiszem, ideje van a sírásnak. Ma, amikor szabadságban élünk, és relatív jólét is jellemzi sokunk mindennapjait, a lelki élet sok hasonlóságot mutat a romokban heverő Izráel és Júda képével. Romokban az erkölcs, reménytelenség és kilátástalanság uralkodik a szívekben, romok és sebek mindenütt a lelkiekben. És ez fáj. Amikor a lelki sötétség jelei mutatkoznak, az istenfélőket ez megszorítja. Nem elég csak szomorkodni, nem elég az, hogy minket nagyon bánt a lelki sivárság, mindezt Isten elé kell vigyük. Nézd Uram, hova jutottunk. Vagy talán úgy helyes, hogy hova juttattuk magunkat. Jogos a büntetésünk, de akkor is nagyon fáj. A jelen állapot miatt csak sírni tudunk, és Hozzád kiáltunk. Láss meg minket, szánj meg minket, könyörülj a Te engedetlen gyermekeiden. Imádkozva sírok és kiáltok Hozzád, óh, Mindenható, népedért, egyházadért, gyermekeid sorsáért. Könyörülj rajtunk, Istenünk.

2010. okt. 25. hétfő – Blanka

### **Krónikák második könyve 15,7: Ti azonban legyetek erősek, ne lankadjatok el, mert tetteiteknek meglesz a jutalma!**

Ne tegyünk rosszat, mert Isten megbüntet. Ha lehet, tegyünk jót, mert ezért szeret majd Isten és a mennybe jutunk. Kimondva, néha kimondatlanul, de sokan ezeket vallják, ezt feltételezik Istenről, jócselekedeteikről. Ha pedig a mai ígét, vagy ehhez hasonló ígétet olvasnak, ebben a hitükben meg is erősödnek, íme, a Biblia írja, hogy meglesz a jutalom. Nem nézünk le az ilyen hitéért senkit, de igyekszünk kiigazítani szeretettel a tévedéseket. Ezért is fontos az egész Szentírást olvasni, nem csak a jól ismert történeteket idézni, mert az Írás egészéből érthetjük meg legjobban, hogy mi Isten akarata, és mit kell megértsünk, bármilyen kérdéskörben. Nagyon leegyszerűsítve a Biblia nem tanítja, hogy Isten jó tetteinkért üdvözít, vagyis a mennybe csak Jézus Krisztusért lehet bejutni, kegyelemből. Ha viszont a jót tesszük, miután elfogadtuk a kegyelmet, üdvösségünket, akkor az nem értelmetlen cselekedet, megvan a következménye. Hiszen ez természetes, amint az ige is tanítja, hogy amit vet az ember, azt fogja aratni is, érvényes ez a jó tettekre is. Már itt a földön megvan az első jutalom, a jó és Isten akarata szerinti cselekedeteink következményeket vonnak maguk után. Azonban azt sem tagadjuk, hogy a földön nem mindig felelnek az emberek jóval a jóra, a bűn miatt időnként ellentétes a következmény. Isten azonban ezeket a tetteinket nem felejt el, hanem megjutalmazza. Két dolgot azonban ne feledjünk. Az egyik a mi cselekedeteink oka. Nem hiszem, hogy az lenne a megfelelő hozzáállás, ha valaki a jutalomért tenné a jót. Azt csak a bevezető mondatokban említett, az újjászületést még nem ismerő emberek tehetik. Mi hálából Isten végtelen jóságáért Neki szenteltük életünket, és amit teszünk, azt hála és szeretet indítja, nem pedig nyereség vagy jutalom keresése. A másik gondolat pedig az, hogy Isten bizonyára nem tartozik nekünk a tetteink árával, és nem azért jutalmaz meg minket, mert teljesítettünk és van mit felmutassunk, hanem Isten az Ő jó tetszése szerint és az Ő nagy kegyelméből döntött úgy, hogy nekünk jutalmat ad. A jutalom tehát nem a befektetett munkánk jogos és megérdemelt fizetése, nem is tetteinkkel arányos áldás, amint a szőlőmunkások példájából is láthatjuk, hanem a jutalom Isten ajándéka. Jobban értjük, ha egy egyszerű példát említünk. A nagypapa szép és drága ajándékot vásárolt az



unokának, de azt mondja neki, hogy ha a szobáját rendbe teszi, akkor biztosan lesz annak fizetése. A rend is az unoka érdeke, a rendtevé a mindennapi „rendes” feladatok közé kell tartozzon, meg aztán az a pár perces kis tevékenység nem arányos a nagy jutalommal. De mennyire örvend a kicsi, hogy ő megdolgozta azt a szép meglepetést. A nagyapa pedig mosolyog, unokájának öröme az ő nagy jutalma. Istenünk nem egy nagyapa, sok téves gondolatot fogalmaznak meg ez alapján, a hasonlat csak azt fejezi ki, hogy a jutalom is ajándék. És, ha lehet ösztönzés is, a továbbiakra. Ezért, hát, ne lankadjunk, hanem kitartással tegyük a jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.

2010. okt. 26. kedd – Dömötör

### **Ézsaiás könyve 45,17: Izráelt megszabadítja az ÚR örökké tartó szabadságra. Nem ér benneteket szégyen és gyalázat soha, soha többé.**

Sokszor irigylem az evangélistákat és misszionáriusokat, azokat, akik minden héten más helyen és másoknak prédikálnak, mert legtöbbször ugyanazokról az igékről kell átadják a nagyjából hasonló üzenetet. Amikor ilyen szolgálatot hallok, szinte mindig a tékozló fiúról, a jó pásztorról, a Hegyi beszédről szól az üzenet. Az olyan igéket, mint a mai, ritkán hallom magyarázni, de azt is mondhatom, szinte soha. Hiszem, hogy Isten gyermekeiként nem kételkedünk Isten szavában, mind igazak és ámenek, amik szádból kijöttek, énekeljük és valljuk az igéről. Aztán ha csak a húszadik század történelmét nézzük, máris nem kevés és nem csekély a kérdőjel, hogy Izráelt nem éri szégyen és gyalázat. Megfogalmazódik a kérdés: hogyan lehet ezt feloldani? Ti. a feszültséget az ige és a mai valóság között. De mi kell-e ezt feloldjuk, magyarázatot kell keressünk, vagy pedig az igét nem értjük még elég helyesen? Jönnek a gondolatok: Izráel ezen állapota, ennek a próféciónak beteljesedése még nem következett el, a jövőben válik valóra, amikor véget ér a választott nép számára a félre tétel ideje, és ismét aktív részesei lesznek Isten üdvtervének. Másik gondolat kopogtat rögtön, hogy a zsidóknak ez meg volt ígérve, de mivel ők nem tartották meg az Istennel való szövetséget, ezért a szövetség felbomlott és ezek az ígéretek nem teljesezhettek be. Újabb magyarázat: de hiszen kik a zsidók? Pál apostol maga is azt mondja, hogy nem mindnyájan Ábrahám gyermekei, akik az ő utódai. További magyarázatokat is kell keressünk, vagy valljuk be, hogy nem ismerjük a helyes magyarázatot? Néhány fontosnak gondolt megjegyzés: Nem tudunk mindent megmagyarázni az Írásokból, amit pedig nem látunk tisztán, azt akként kell elfogadjuk, nem kell erőltessük a magyarázatokat. Ez viszont arra ösztönöz, hogy még buzgóbban kutassuk az igét, mert az imádságos lélekkel való ige-tanulmányozás sok mindent világossá tesz. Ha valamit nem tudunk megmagyarázni, az nem jelenti azt, hogy nincs rá magyarázat, vagy ne lenne ugyanannyira igaz és szent, mint az Írás többi része. Ha egy igére több magyarázatot hallunk, olvasunk, nem kell azt gondoljuk, hogy azok hamisak, kivéve nyilván azokat a magyarázatokat, melyek ellentmondanak az Írás más részeinek. Istenünk megadhatja azt a csodát, hogy különböző részizgazságokat értsünk meg, egyik a másikat sokszor kiegészíti. És lehet, hogy ugyanaz az ige mást üzen különböző embereknek, a Lélek teheti így mindenki számára személyessé az üzenetet. A rész szerinti ismeretet Isten Országában felváltja majd a helyes és teljes megismerés. Mindennek ellenére sem kell ezeket az igéket kikerülnünk, elhagyjuk, hanem továbbra is olvasni és tanulmányozni kell ezeket, az Úrra bízva a megértés módját és idejét. A reménységünk és örömünk forrása pedig az, hogy Isten minden ígérete be fog teljesezni az Úr által megszabott időben. Akkor valóban nem lesz Izraelnek többé gyalázat és szégyen, nekünk pedig nem lesz fájdalom, könnyhullatás, gyász és szenvedés. Jöjjön el, Uram, a Te Országod.

2010. okt. 27. szerda – Szabina

**Lukács evangéliuma 12,29-30: Ti se kérdezzétek, mit egyetek vagy mit igyatok; és ne kételkedjétek. A ti Atyátok pedig tudja, hogy néktek szükségetek van ezekre.**

Gyermeki bizalommal kell legyünk Atyánk felé. Azt hiszem gyermekkorunkban nem kérdeztük szüleinket, hogy akkor most mit fogunk enni jövő hónaptól, ha drágul a kenyér, vagy ha gyenge volt a búzatermés, esetleg a világpiacon nőtt az olaj ára. Amikor kezdtünk felcseperedni, és már szinte felfogtuk, hogy ezek a jelenségek mit jelentenek, akkor sem volt semmi kétségünk afelől, hogy lesz élelem, meg ruházat, meg minden, ami szükséges. Lehet, hogy különleges és drága dolgokat nem sikerült megvásárolni, bár sokszor szerettük volna, fel sem fogva, hogy kell-e, hasznos-e, egyszerűen láttuk és kívántuk, de az, ami a léthez fontos, az mindig megvolt, és nem kételkedtünk, hogy mindig meglesz. Mennyei Atyánk felé is lehetnénk legalább ekkora bizalommal, mint voltunk gyermekkorunkban szüleink felé. Ezeket a kérdéseket a vándorlás elején tette fel Izráel népe, meg is haragudott miattuk Isten. Hiszen aki kettéválasztja a tengert, aki irányítani tudja az egész természetet, amint azt a csapások alatt tapasztalhatták, aki az Ő nagy szeretetét megbizonyítja népének a szabadulásban, ígéreteivel is bátorítja őket, vezetőt is ad nekik, az olyan hatalmas és szerető Isten, akire minden további nélkül rá lehet bízni életünket. Ő tudja, milyen a pusztaság, mire van itt szükség, Ő a gondviselő. A nép azonban meggondolja, mert mindig szeretett az ember a maga bölcs eszével meggondolni és megmagyarázni, ha lehetne, akkor mindent, és ezen meggondolás eredményeként kérdezi: akkor itt mit fogunk enni? És mit iszunk ebben a nagy pusztaságban. Ez Isten irányába bizalmatlanság, az Ő eddigi kegyelmének megvetése. Ma is nagyon aktuális a kérdés, hiszen nem könnyű az idő, amiben élünk, ezek az évek, ezek a nehézségek sokakban szüli a kérdést: mi lesz velünk? Mit eszünk majd, hogyan fizetjük azt meg? Mit hoz a holnap? Sajnos, igaz az is, hogy vannak körülöttünk emberek, akik ezzel szembenéznek naponként, hogy lesz-e betevő falat, vagy sem. Hozzájuk képest a mi kérdésünk tényleg farizeusnak tetszik, hiszen nagyon kevesen ismerik még közülünk annak a szónak jelentését, hogy éhség. A legbátorítóbb ebben az igében az, hogy a mi mennyei Atyánk tudja, hogy mire van szükségünk. Nem feledkezett meg rólunk, és a gondviselése sem szűnt meg. Nehéz időkben vizsgálják a hitünk, ilyenkor látszik, hogy van-e igazán bizalmunk Isten irányába, avagy a kétségek, aggodások kerekednek felül. Sokszor tapasztaljuk Istenünk leleményességét, ha megengedett ez a kifejezés. Amikor minden lehetőséget felmérünk, és elhamarkodottan ítélnünk, Isten sokszor megmutatja, hogy övéiről oly módon gondoskodik, amit senki közülünk el sem képzelt volna, Isten utai magasabbak az ember képzeleténél. Mennyei Atyám, jópár dolog miatt elővesz időnként a kételkedés, az aggodalmaskodás, hogyan lesz, mi fog történni, nincs megoldás, mit hoz a holnap. Olyan jó, hogy ez csak pillanatig tart, és nem hatalmaskodhat el felettem, mert Lelked által mindig eszembe juttatod, hogy Te ismered minden szükségünket, és a legjobbat akarod nekünk, ennek érdekében munkálkods, gondviselésed pedig ma is, holnap is változatlanul megadja azt, ami igazán lényeges és szükséges számunkra. Rád bízom újra életem, szerettem életét, a mindennapi kenyerünket, mert Te tudod, hogy szükségünk van rá, és megadod azt nekünk.

2010. okt. 28. csütörtök – Simon

**Jeremiás könyve 31,13: Az ő siralmokat örömmel fordítom.**

József története jut eszünkbe. Eladják testvérei rabszolgának, a több éves szenvedése viszont arra szolgál, hogy Isten általa mentse meg az Ő népét az éhség idején. Nem volt könnyű a rabszolgaság és a börtön ideje, de arra gondolunk, hogy mégis, az Úr őt használja arra, hogy egész családja áldást nyerjen, sőt, Isten választott népének üdvtörténetében lesz engedelmes eszközzé. Áldás egy népre, és felette, a személyes öröm is, hiszen találkozik kistestvérével, Benjáminnal, megbocsát tíz testvérének, látja idős atyját és gondoskodik róla. Péter apostol is úgy fogalmaz, hogy a mi szenvedésünk pillanatnyi és könnyű, ha az örökkévalóság, az örök öröm szempontja szerint tekintünk rá. Néha látok a képernyőn szenvedő embereket, nagyon nehéz helyzetben levő családokat. Imádkozom értük, ismeretlenül is, időnként pedig az is eszembe jut, hogy, ha a nem létező amerikai nagybácsitól nagy összeget kapnék, mekkora örömet lehetne ezeknek az embereknek szerezni, milyen csodálatos lenne, ha a szenvedő arcokon mosoly jelentkezne. Mi csak emberek vagyunk, mégis, oly nagy örömet jelent, ha örömet szerezhetünk. Igaz a Példabeszédek könyvében található íge, hogy aki mást felüdít, maga is felüdül. Istenünk, aki maga a tökéletes szeretet, minden percen azon munkálkodik, hogy az üdvösség útjára vezessen minket, mert az Ő Országában örök öröm lesz. De addig is, a földi szenvedés és küzdelem idején az övének életében az ÚR gyakran ad örömet, még a siralmas és nehéz helyzeteket is javukra fordítja. Ahogy fogalmazta valaki, az óra hátrafele forgó fogaskerekei is előre viszik a mutatókat, a nehéz időket is az ÚR javunkra használja és öröme fordítja. Ha ezt komolyan vesszük, talán a szenvedés és siralom idejét is könnyebben sikerül átvészelnünk és megharcolni, mert tudjuk, hogy meglesz az ige beteljesedése, eljön a siralom könnyeinek ideje után az örömkönnyeik ideje is. Minden körülmények között érvényes az apostol felszólítása is: örüljetek az ÚRban.

2010. okt. 29. péntek – Nárcisz

### **János első levele 1,2: És az élet megjelent és láttuk és tanubizonyságot teszünk róla és hirdetjük néktek az örök életet, a mely az Atyánál vala és megjelent nekünk.**

Közismert az ókori tudós esete, aki megtalálva a rég óta keresett szabályt, „megtaláltam” kiáltással szaladt haza, mindenről és mindenkiről megfedekezve felfedezésének örömeiben. Amire nagyon várunk, annak nagyon örvendünk, ha eljön az ideje. Izráel népe évszázadokon keresztül várta a Messiást, reménykedve várokoztak, hogy eljön Az, akit Isten ígért, eljövetele pedig nem csak a szabadulást jelenti idegen népek uralma alól, hanem Isten számos ígérete teljeseedik be eljövetelekor, mondhatni, új élet kezdődik az Őt várók számára, új korszak hajnala ragyog fel számukra. János pedig azt írja itt, hogy mindez megtörtént. Megjelent Isten küldötte. Nem egy matematikai szabályt fedeztünk fel általa, nem is csak valamilyen kis változást hoz életünkben az Ő megjelenése, hanem a nagybetűs Élet jött el, és az örök életet hozta, szerezte meg. Azt, ami bármilyen emberi törekvéssel is lehetetlen volt számunkra, akármelyik ember számára, azt Isten ingyen kegyelméből Fia által ajándékként adja nekünk. Láttuk! –mondja az apostol, hitelesen hirdetjük, Vele voltunk, láttuk szenvedését, találkoztunk Vele feltámadása után, megbizonyosodtunk, hogy eljött az Isten hozzánk. És tapasztaljuk azóta is, hogy új életben járunk, hogy az örök élet bizonyossága sz1vünkben van, átértékelődött minden, mássá lett a földi lét is, másként viszonyulunk a kísértéshez, másként a törvényhez, mindent ez az örömhír határoz meg, hogy eljött az Élet. A legnagyobb örömezet ez, hogy örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az Ő Fiában van. Köszönöm, Istenem, hogy elküldted hozzánk az Életet, és általa örök életünk van.

2010. okt. 30. szombat – Alfonz

## **János evangéliuma 1,46: Találkozik Filep Nátánaellel, és monda néki: A ki felől írt Mózes a törvényben, és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust, Józsefnek fiát.**

A keresztyénség azt jelenti, hogy egyik szomszéd ember elmondja a másik szomszéd embernek, hogy hol van a forrás. Aztán ha a másik szomszéd ember veszi a fáradságot, és elmegy, és nem csak ott van, hanem bele is kóstol a forrás vizébe, meggyőződhet róla, hogy mennyire oltja a szomszéd, mennyire áldásos a forrás vize. A samáriai asszony is elbeszélte a falubelieknek, hogy találkozott egy emberrel, aki lehet a Messiás, majd két napi Jézussal való közösség után az emberek hisznek. A keresztyénség így lett mára mintegy kétmilliárdos közösséggé. Egy tucat Lélek által megáldott ember, az Úr parancsára elmondja mindenkinek, mindenütt, hogy az, akiről írnak a próféták, azt ők látták, vele éltek három évig, Ő Isten Fia, az Üdvözítő, aki elvégezte a megváltást és most az Atya jobbán van, készíti a helyet, hogy mi is vele legyünk. Akik hittek, követték ezt a Jézust, életüket Vele éltek, és ők is továbbmondták másoknak az örömmüzenetet, ami a saját életüket újjá tette, hogy mások is higgyenek, életet nyerjenek. András és János Jézushoz mennek, meggyőződnek arról, hogy kicsoda ez az Isten Báránya, ahogy azt Keresztelő Jánostól hallották, majd András elmondja Péternek. Filepet maga Jézus szólítja meg, ő rögtön Jézus követője lesz, és máris mondja másoknak is a jó hírt. Így alakul a tanítványsereg, így terjed az örömmüzenet, így növekedik az egyház. A hit ma is hallásból van. Ma ugyan nagy divatja van a látásnak, sokan írnak ma már komoly dolgozatokat arról, hogy a látás nem pótolja a hallást, a képernyő károsabb a könyvnél vagy a hallott szónál. Az örömhír terjesztésének, továbbmondásának ma már nagyon sok módja van. Naponta van, de szinte minden órában lelhető istentisztelet valamelyik rádió adásában. Újságok és folyóiratok százai jelennek meg. Interneten és tévében folyamatosan hangzik az ige sok csatornán keresztül. A közösségbe való bevonás érdekében pedig nagyon sok mindent megtesznek ma az egyházak, sokszínű és minden igény kielégítésére törekvő rendezvények széles skálája szolgál arra, hogy a közösségek erősödjenek és nagybodjanak, hogy az ige is eljuthasson minden emberhez. Azonban elengedhetetlenül fontos, és úgy hiszem, hogy az előbbi hiányos felsorolás sok eleménél lényegesen eredményesebb, mindeneken felül pedig igei az, ha ma is egyik hívő elmondja a másik hívőnek: megtaláltuk Jézust. Az szólíthat meg másokat, akit már megszólított Jézus. Ha Ő már megszólított, akkor nézz magad köré, lásd, milyen sok ember él szomszédosan, lelki kiszáradás küszöbén. Milyen szépen mondja az ének: *Lásd: millióknak lelke megköttözve, Rabláncként hordoz sötét bűnöket; Nincs kitől hallja: Megváltónk keresztje Mily gazdag élet kútja lett neked. Légy örömmondó békekövet, Hirdesd: a szabadító elközelgetett!*

2010. okt. 31. [vasárnap, reformáció](#) – Farkas

## **Ézsaiás könyve 29,15: Jaj azoknak, akik el akarják titkolni tervüket az ÚR elől! Sötétben hajtják végre tetteiket, mert azt gondolják: Ki lát minket, ki ismer bennünket?**

Az ige alapján arra gondolhatunk, hogy nem ez volt az általános, hanem általában mindenki az Úr előtt tervezte életét, mindennapjait, egyszóval Istennel élt, de volt néhány kivétel. Voltak olyan emberek, akik nem keresték mindenben Isten akaratát, akik úgy gondolták, hogy saját életük felett, terveik, akaratuk, céljaik felett ők maguk rendelkeznek, senkinek semmi köze mindehhez, még Istennek sem. Ma inkább ennek fordítottját állapíthatjuk meg, ma a legtermészetesebb és legáltalánosabb gyakorlat az, hogy Istennel ritkán találkozzon az ember, ha épp ráér, vagy valami nagy baja van, akkor esetleg eljön Hozzá segítséget kérni. De Istentről legtöbbször ma azt gondolják, hogy nem érdekli a mindennapi élet, Ő távol van mindattól, amivel mi naponta szembesülünk, Őt, a Mindenhatót nem lehet és nem kell beavatni a hétköznapi történésekbe, elég az, ha a templomban

beszélnek Róla, a túlbuzgók esetleg lefekvés előtt is suttoghatnak egy pár mondatot. És sajnos, ma az a kivétel, amikor valaki mindenben Isten akaratát, sőt, az Úr vezetését és tanácsát keresi, amikor valaki semmit nem akar Isten nélkül sem tervezni, sem megvalósítani, egyszerűen, amikor valaki szüntelen Isten világosságában él. Mondani sem kell, a legáltalánosabb magyarázat, de inkább magyarázkodás az, hogy más időkkel élünk, mások a körülmények, az élet egészen átalakult. Akkor pedig reformáció kell. Ha elismerjük, hogy valóban megváltozott minden, ebben a mindenben pedig sajnos, sokszor megváltozott az istenfélő emberek élete is, az Istenhez való viszonyulása, akkor ezen változtatni kell. Reformálódni, visszatérni ahhoz az életmódhoz, gondolkodáshoz, amikor mindent Isten akarata szerint, Vele együtt. Nem fogunk ehhez saruban járni, nem gyalog, vagy számárháton megyünk templomba, nem a külsőségek mássá legyennek, hanem a viszonyulás. Minden tervemet úgy tervezni, hogy az megegyezzen az ÚR akaratával. Nem titokban, nem sötétben, vagyis nem bűnben, hanem az Ő világosságában. Ma arról emlékeznek nagyon sok helyen, hogy Luther ezen a napon kiszegte a tételeket, azaz a teljes világosságot vállalta, a nagy nyilvánosság elé tárta azt, amit az Írás mond, ellentétben azzal, ami korának egyházi gyakorlata szerint történt. Mai igei útmutatásunk egyszerű, érthető és egy gyakorlati fontos cselekvésre hív, arra, hogy vizsgáljuk meg eddigi terveinket, hogy azok egyeznek-e az ÚR akaratával, és minden ezutáni tervünk és tetteink Isten világosságában történjenek.